

И послѣ поидохъ на Святая гора и сѣдяхъ тамо шесть мѣсеци. И приидохъ отъ тамо и учахъ дѣцата на книжное учение. И добръ преминувахъ. Ала дяволь, що е всякоги на добро завистливъ, повдигна архiereя и понудиха ме да ме учини епитропъ иконому¹⁾. И покварихъ азъ благоговѣйное живение мое: наченахъ да ходя по неговоe угождение, по греческое обичай, да глубявамъ чeловѣците зарадъ сродство и зарадъ другиe вещи. Станахъ судиа, ала повече за пари; али не за мене, ами да угодя на архiereя. Ала Богъ святей въздаде ми праведномъ по дѣломъ мои. Но това послѣди хочемъ да скажемъ. . . .

Не са помина много време, стана една крамола²⁾ между агите на Османъ-пазъръ, кой да буде аянинъ³⁾. И султану Вербишкий⁴⁾ положи едного аянина, а велиятъ⁵⁾ го неще. И приведоха Бекиръ-паша отъ Силистра да ги управи⁶⁾. Като прииде онъ, уби султанскаго аянина⁷⁾. А ний поидохми⁸⁾ десять чeловѣци отъ нашей село. И като се утокмиха, фарлиха на село нашеe десять кесии⁹⁾. И затвори пашата троица чeловѣци, що бѣхъ и азъ единъ отъ нихъ. А ония¹⁰⁾ прати за пари на село. Ала имъ учини пашата срокъ за три дни да принесуть парите. Сѣдяхме ний тамо затворени. Минаха се три и четири дни, не дохождатъ! Чухме, како отишли на Вербица да са плачатъ отъ пашата на султану. Наченаха мои дружина у затворката да плачатъ сась слези: „Ахъ, сиромаси, постѣче ни пашата!“

¹⁾ Владишко довѣрено лице за събиране черковнитѣ берии. ²⁾ Споръ.
³⁾ Аянитѣ сж били хора съ добро име и се посочвали отъ народа. Тѣ бдѣли за безопасността, за имота на населението и за отбраната на града. Противопоставяли сж се и на пашитѣ. Тѣхната служба е била почетна, не се е плащала. Тукъ аянинъ = заповѣдникъ, господаръ на край, на областъ. ⁴⁾ Тукъ „султанъ“ е титла, която преселенитѣ татарски фамилии отъ Кримъ въ Европейска Турция по време на руско-турскитѣ войни си присвоили, за да изглеждатъ съ по-голѣмъ авторитетъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж били отъ рода на татарскитѣ ханове. Турското правителство имъ указвало почести и ги олеснявало съ материални средства, като имъ отстъпвало да владѣятъ пространни землища. „Вербишкий султанъ“ = султанъ въ село Върбица (Котленско). ⁵⁾ Окржгътъ, краятъ. ⁶⁾ Тогава въ Северна България е имало двама главни върховни царски управители съ седалище Видинъ и Силистра. ⁷⁾ На Върбишкия султанъ. ⁸⁾ На Османъ-пазъръ. ⁹⁾ 1000 лева. ¹⁰⁾ Останалитѣ отъ десетѣхъ.